

TABORIŠČNIK

NEDELJSKA IZDANA

Štev. 61., Leto II.

ŠPITAL NA DRAVI

Nedelja 2. marca 1947.

BLAGOR UBOGIM...

I.

V Kristusu ljubljeni verniki! Ko beremo poročila socialnega odseka Zadržanih narodov ali papeške dobrotelne akcije ali UNRRA-e se nam pred duhom odpre strahoten svet z milijoni in milijoni popolnoma obubožanih ljudi, ki so pod ruševinami in v ognju izgubili vse, kar so imeli, ki so v strahu pred še večjimi grozotami ali pa nasilno izgnani izgubili dom ter so se podali v negotovost tujine. Edino imetje, ki jim je ostalo, so roke za delo - starci in otroci pa še tega nimajo. Revščina se je razlila kakor silna povedenja čez Evropo in mnoge druge dele sveta, da državniki in socialni strokovnjaki, stoje pred težavno nalogo, ki je ne znajo rešiti. In to se dogaja v stoletju, ki je bilo sila ponosno na tehnični napredek in na sijajne iznajdbe, ki naj bi človeško življenje na zemlji olajšale in mu udobnost povečale.

V to revščino sega Gospodov glas: "Blagor ubogim..." Dočim svet uboge pomiluje ali celo zaničuje, jih Jezus blagruje. Pa ne vseh, samo tiste, ki so u b o g i v d u h u, to se pravi, ki svojega srca in duha ne navezujejo na minljivo blago in imetje. Če ga nimajo, ne hrepenijo vsi nesrečni po njem; če ga imajo, ga radodarno delijo in z njim drugim pomagajo ter si tako "s krivičnim mamonom pridobivajo prijateljev" (Lk 16,9.). Ko Jezus uboge v duhu blagruje, jim ne obljublja zemeljskega bogastva, s katerim bi njihovo uboštvo na mah prenehalo, temveč jim obljublja nekaj neizmerno dragocenejšega in lepšega: "n j i h j e n e b e š k o k r a l j e s t v o" (Mt 5,37). Nepojmljivo veliko je to božje bogastvo zemlje, ki se nekaterim zdi tako silno in vabljivo, da vse njihovo hrepenenje in delo, ves trud in napor samo temu velja, kako bi si ga čim več pridobili, namočili in ga zavarovali pred izgubo.

Da more Kristus dajati ubogim v duhu to bogastvo, je sam v človeški naravi postal ubog, kakor piše sv. Pavel: "SAJ POZNATE MILOST NAŠEGA GOSPODA JEZUSA KRISTUSA, KAKO JE ZARADI VAS POSTAL UBOG, DASI JE BIL BOGAT, DA BI PO NJEGOVEM UBOŠTVU VI OBOGATELI." (2 Kor 8,9).

Dasi je bil bogat, je zavoljo nas postal ubog - pomislimo nekoliko to apostolovo besedo. Sin božji je druga božja oseba v presveti Trojici, od vekomaj Bog, ki je vse ustvaril in vse je njegova neomejena last! Vsa bogastva na zemlji, neizmerni zakladi v zemlji in v morjih, vse to je njegovo delo, on repolaga z njim. Toda, ko je prišel na zemljo in je nam enak človek postal, se ni poslužil bogastva, ki ga skriva njegovo vesoljno stvarstvo, postal je ubog v našem smislu, kakor je in more biti človek ubog, odpovedal se je vsemu udobju, ki si ga more privoščiti ne samo bogataš,

ampak tudi vsak človek srednjega stanu.

Sinu božjemu je bilo še več na razpolago kot samo ves videen svet. Milijoni angelov so hrepeneli, da mu služijo z veseljem, zvestobo in pozornostjo, a Jezus je tudi angelsko postrežbo odklonil, Jožefove in Marijinedelovne roke so mu stregle. Ko je dorastel, si je sam z delom svojih rok služil vsakdanji kruh. Ko je bil potujoč učitelj in je kot dobri pastir hodil iz sela v selo, po težavnih in utrudljivih potih iskat izgubljene ovce, duše grešnikov, je dostikrat pomanjkanje trpel in hvaležno sprejemal, kar so mu dobri ljudje darovali.

Zakaj si je Sin božji izbral tolikšno uboštvo? DA BI PO NJEGOVEM UBOŠTVU MI OBOGATELI", to se pravi, da bi uboge grešnike z milostjo obogatil, je sam ubog postal, ubog živel in ubog umrl. Greh je človeka pahnil v veliko uboštvo. Že prvi greh, ki ga vsi podedujemo po svojem praočetu Adamu, je oropal dušo božjega bogastva, posvečujoče milosti, in osebni grehi, ki jih človek po lastni krivdi stori, nadaljujejo to roparsko delo in dušo vedno revnejšo in ubožnejšo naredijo. Sin božji je moral zemeljsko ubog biti, da je mogel naše duše obogatiti z nebeškim bogastvom milosti. In človek, ki naj božje bogastvo v dušo sprejme, mora biti tudi ubog, ubog v duhu, ne glede na to, ali poseduje kaj premoženja ali ne, na zemeljske dobrine ne sme biti navezan. Tak ubog človek je ves svoboden, je sprejemljiv za duhovne vrednotw, za božje bogastvo. Navezanost na zemeljsko bogastvo in pa božje bogastvo v isti duši ne gresta dobro skupaj.

Naš krščanski čut nam to potrjujej. Ali si morete Jezusa predstavljati bogatega v gnotnem oziru? Bogatega kakor kralja Heroda ali kakor kakšnega sodobnega milijonarja, ki živi v vsem mogočem udobju in luksusu? Ne, tako si mi kristjani Jezusa ne moremo predstavljati! Le ubogi Jezus, ves preprost in vendar božansko popoln in svet, je nam ljudem blizu, le k ubogemu in trpečemu Jezusu ima vsak človek pristop, le revnemu Odrešeniku, ki v jasliah leži, v nazareški hišici dela, moremo popolnoma zaupati in se mu brez strahu izročiti. Najbolj ubog je bil Jezus na križu. Tedaj je bil oropan vsega, ničesar več ni imel. Vse so mu vzeli: obleko, čast, ugled in dobro ime, zdrava in gibčne ude so mu z žebliji pribili na les križa, njegovo nežno in lepo telo so razbičali in razmesarili. Prav tedaj pa, ko je bil najbolj ubog, je pridobil za nas neizčrpno bogastvo nadnaravne milosti. Dvojne vrste milosti; ena je posvečujoča milost, ki našo dušo prerodi v novo, nadnaravno, božje življenje, da smo božji otroci, dediči nebes in sodediči Jezusa Kristusa; druga pa je dejanska milost, to je tista nadnaravna pomoč, ki nam je potrebna, da se stanovitno borimo zoper vse, kar je grešno, in vztrajamo v dobrem, zlasti v živi veri, trdnem upanju in veliki ljubezni do Boga in do bližnjega. Ta dvojna milost je duhovno bogastvo, ki presega vse stvarno bogastvo, ki ga zemlja more nuditi. Jezus je s svojim uboštvom pridobil za nas to neizrekljivo bogastvo in ga more tem več dati, čim manj je naša duša navezana na zemeljsko minljivo bogastvo. Je to neka skrivnostna zakonitost, ki se je Bog drži pri podeljevanju milosti. Kakor je Jezus na svojem človeškem telesu trpel skrajno uboštvo, a bil v duši najbogatejši, tako velja tudi za njegovo mistično ali skrivnostno telo, za sv. Verkev, katere udje smo po sv. krstu postali, namreč da morejo največjega bogastva biti deležni tisti udje, ki so ubogi, ubogi ne samo na tvarnem imetju, ampak, ki niso navezani na minljive dobrine, čeprav jih gotovo množino rabijo. Na to je že sv. apostol Jakob opozarjal v svojem pismu, ko je vprašal svoje bralce: "ALI NI BOG ZA SVET UBOGIH IZBRAL, DA SO BOGATI V VERI IN SO DEDIČI KRAJESTVA, KI GA JE OBLJUBIL TISTIM, KI GA LJUBIJO?" (Jak 2, 5).

Bog je dopustil, da so milijoni izgubili svoje premoženje in se nahajajo v veliki bedi. Njegov namen je, da jih iztrga iz zanj.

minljivih dobrin, da bi njihove duše bile proste in sprejemljive za duhovne dobrine, za božje bogastvo milosti, in bi si s pomočjo milosti "NABIRALE ZAKLADE V NEBESIH, KJER JIH NE UNIČUJE NE MOLJ NE RJA, IN KJER TATJE NE KOPLJEJO IN NE KRADEJO" (Mt 6,20).

Večina današnjih obubožanih morda ne bo mogla obnoviti nekdanjega blagostanja, prekratko bo človeško življenje za to, a nebeških zakladov si morejo z milostjo v veri in ljubezni nabrati v izobilju. Bog ni skop. Kdor sodeluje z milostjo, ki mu jo daje, temu bo dal plačilo, veliko in bogato, ki presega vsa človeška pričakovanja. Če s tega gledišča presojava sedanji položaj, ga še le v vsej resničnosti spoznamo in ga moremo pravilno izrabiti, da v milosti rastemo in vsak dan bolj zvesto njegove zapovedi izpolnjujemo in se tako dušno obogatimo, če tudi bi sedanje uboštvo trajalo še dalje.

"MOJA DUŠA JE ŽALOSTNA DO SMRTI."

(Mt 26, 38).

(Postno razmišljanje)

Malokatera stvar je za zorenje in klesanje človeškega življenja tako važna kot trpljenje, ki ga je človek občutil na lastni koži, ali pa vsaj živo sodoživljal s trpečim sočlovekom. Najlepši so tisti značaji, ki so največ pretrpeli, pa se nad trpljenjem niso pohujšali. Sodoživljanje trpljenja Jezusa Kristusa, tega največjega trpina vseh časov, naj tudi nas v postnih razmišljanjih oplemeniti, očisti in poglobi. In pomaga naj nam do spoznanja, da je

vsa naša bolečina in vse naše trpljenje končno v primeri z Jezusovim le majhno in nas morda napolni z nekim sramovanjem, da smo se morda skušali v svoji boli primerjati s trpečim Jezusom; mi grešniki z Njim - nedolžnim.

I.

1. Stopimo sedaj za našim Gospodom! Gospod je prišel s svojimi učenci - sedaj prvič le z enajsterimi - iz dvorane zadnje večerje in gre čez potok Cedron na Oljsko goro. Prebridka je ta pot za našega Zveličarja. Saj je prijazna Oljska gora, lepa še posebno v mesečini, pa je Jezusu z vsako stopinjo korak težji. Še pred kratkim se je v Jeruzalemu ves slovesen dal v presveti Evharistiji svojim učencem pod podobama kruha in vina in molil veliko duhovniško molitev. Sedaj pa prihajajo čez njegove ustnice same žalostne besede. "Nocoj se boste vsi pohujšali nad menoj." "Resnično, resnično ti povem: Danes, to noč, preden bo petelin dvakrat zapel, me boš ti trikrat zatajil."

2. Bližajo se strašne ure, Gospod je začel svoje trpljenje. Le tri svoje najljubše učence vzame s seboj na vrt Getzemani, kraj prebridkih ur, Petra, Jakoba in Janeza. Videli so ga na gori božansko povelečanega, zato morajo biti dosti močni, da ga še vidijo sedaj čisto človeškega, od trpljenja strtega. Gospod se je začel žalostiti in trepetati in potoži: "MOJA DUŠA JE ŽALOSTNA DO SMRTI."

Skrivnostno veliko trpljenja je v tem kratkem vzdihu. Gospod ne pretirava. Njemu je v resnici tako hudo, da bi mu že sedaj moralo počiti srce, če bi bil samo človek. Ves človeški je v tej uri, pa je vendar prav v tej uri vsemogočni Bog. Gospod trpi popolnoma prostovoljno.

3. "OSTANITE TUKAJ IN ČUJTE Z MENOJ". Kot človek trpi Gospod. In človek si v času bridkih ur tako želi dobrega človeka, da bi se naslonil nanj. Otrok se zjoka materi nasrcu in lažje mu je; mati se zjoka na ramenih svojega otroka in lažje nosi. Še pri živilih opazujemo nekaj podobnega. Jezusovi dragi, na katere se je hotel nasloniti v tej uri, pa so apostoli. Kolikšna čast za nje! Jezus je šel le za lučaj kamna naprej, padel v grozni boli na svoj obraz in v smrtni stiski molil: "MOJ OČE, AKO JE MOGOČE, NAJ GRE TA KELIH MIMO MENE; VENDAR NE MOJA, AMPAK TVOJA VOLJA SE ZGODI!" Pa kar ne more sam vzdržati. K učencem gre po tolažbo, razumevanje in sočutje. Bog išče tolažbe, moči, pri ljudeh.

Pa jih najde speče. Le svojo Mater je imel rajši kot nje. Eden bo v kratkem njegov vidni namestnik na zemlji. Janez pa je smel še ta večer sloneti na njegovih prsih in poslušati utripe njegovega Srca. Ko je njemu, Jezusu, najbolj bridko pri srcu, pa spijo! Katera nevesta bi zaspala pri umirajočem ženinu?! Katera mati bi se premaknila od umirajočega otroka?! Jezusa spanec apostolov hudo zabolj in bridko potoži: "SIMON, SPIS? TAKO NISTE MOGLI ENO URO ČUTI Z MENOJ?"

Pa ni bilo zadosti, da se vse to zgodi le enkrat. Trikrat je prišla nad Gospoda na Oljski gori smrtna stiska. Trikrat se je boril s samim seboj, s svojo človeško naravo, ki se je z vsemi silami upirala trpljenju in smrti. Trikrat je šel v tej stiski po tolažbo k ljudem in nikoli je ni našel. Kdo bi se čudil, da je to trpljenje preseglo vse meje in je moralo na poseben način udariti na dan. "NJEBOV POT JE POSTAL KAKOR KAPLJE KRVI, KI SO TEKLE NA ZEMLJO."

II.

Mislím, da je že iz teh skromnih poskusov prodreti v bridkost Oljske gore mogoče zaslutiti, ako neizmerno je Gospod trpel. Vedno nova brezdna se nam odpirajo, ki jih nikoli doumeli ne homo. Le nekaj luči nam daje vera in pamet.

1. Jezus ima pravo človeško naravo in hotel je, da pride nad njo vsa bridkost, kar jo je mogoče. Prostovoljno je to hotel in vsak hip bi lahko odstopil od trpljenja. Kot vsemogočni Bog pa je točno vedel in videl že naprej, kakšno bo to trpljenje v vsej podrobnosti. Temu se je nekam nujno upirala njegova človeška narava, odtod prva groza.

2. Jezus si je izvolil vse trpljenje, ker je hotel zadostiti nebeškemu Očetu za vso nečast greha. Kot Bog pa je jasno dojel, kako strašno ostuden je greh. In ves greh je moral v ta namen sprejeti nase in veljati pred nebeškim Očetom kot njegov povzročitelj. To je bil nov, morda najgloblji razlog vsemu gnusu, ki ga je z neizmerno bridkostjo občutil v svoji duši.

3. Jezus je kot Bog že naprej videl, da bo za mnoge ljudi vse trpljenje zastoj. Mnogi se bodo kljub temu za večno pogubili. In vsak človek, vsaka duša je zanj nekaj tako dragocenega, vsako ljubi z neizmerno ljubeznijo.

S to bolečino pa je prišlo skupaj še nerazumevanje učencev na Oljski gori, ki so spali, ko mu je srce mrlo od boli. Nihče ni bil izjema, niti sv. Janez ne. Še več! En sam ni spal to noč, dvajseti, Judež. Pa ne, da z njim sočustvuje, ampak, da pripelje na Oljsko goro sovražnike in jim ga z nesramnim izdajalskim poljubom izda.

In mi? Ali nismo tudi mi Jezusovi učenci in prijatelji? Ali se smemo pohujševati nad spečimi apostoli! Ali se nam Jezus res vedno tako smili, da se zato varujemo vsakega greha, tudi malega? Ali pa nismo morda celo včasih Judežu podobni? Ko ga v smrtnem grehu izdajalsko izdajamo svojim strastem in hudobnemu duhu? Jokajmo večkrat z Jezusom in nad samim seboj! In še milosti ga prosimo, da bi v svojih stiskah našli pot k njemu, ne k ljudem, ki tolažbe tudi nam dati ne morejo.

IZ MOLITVENIKA

STARE IN NOVE ZAVEZE - KNJIGA PSALMOV.

SPOKORNI PSALMI.

Psalmi 6, 31, 37, 50, 101, 129 in 142 so znani pod skupnim imenom: sedmeri spokorni psalmi. Ime jim tudi izraža vsebino: še bolj kot drugi psalmi, izražajo občo človeško zavest, da smo grešniki, v zlo nagnjeni, da za svoja huda dejanja trpimo in da se moramo po poti pokore in vdanega prenašanja težav vračati k Bogu, katerega smo se z grehom zapustili; obenem pristrčno prosimo Boga, naj se nas usmili. Psalmi so sami po sebi razumljivi in ne potrebujejo posebne razlage: naj bi v postnem času tudi v nas budili duha prave spokornosti, tistega duha, ki ga nam tudi naš sedanji položaj tako močno priporoča.

Psalm 6.

- I. Gospod, nikaar me ne grajaj v svoji jezi nikaar me v svojem srdu ne kaznuj.
Usmili se me, Gospod, zakaj obnemogel sem;
ozdravi me, Gospod, zakaj moje kosti so pretrese, moja duša je silno prestrašena;
ti pa, Gospod, doklej še...? -
- II. Vrni se, Gospod, izvleci mojo dušo,
reši me zaradi svojega usmiljenja,
zakaj po smrti se te nihče ne spominja,
kdo te v podzemlju hvali? -
(Medla predstava o življenju pred peklom.)
- III. Obnemogel sem od vzdihovanja
v joku vse noči namakam svoje posteljo,
solze pretakam na svojem ležišču.
Moje oko slabi od žalosti,
kar postaralo se je zaradi tolikih mojih
sovražnikov. -
- IV. Proč od mene vsi, ki delate krivico,
zakaj Gospod je moj silni jok uslišal;
Gospod je slišal mojo prošnjo
Gospod je moje molitev za dobro vzal.
Osramočeni naj bodo in zelo naj se
prestrašijo vsi moji sovražniki,
tako naj se zgube in sram jih bodi!

ČAS IN DELO

Pisatelj C. Schmid pripoveduje, da je v veliki cerkvi videl prastaro sliko, ki se mu je zdela nenavadna in čudna. Na sliki je bilo narisanih pet ljudi.

V ospredju je stal mogočen cesar s krono na glavi in z žezlom v roki in pod njim je stal napis: "Jaz vladam vsem!"

Poleg njega je stal papež s tiaro in pastirsko palico in se je bralo: "Jaz vse učim!"

Za njim je bil upodobljen vojak z mečem v roki in pod podobo se je bralo: "Jaz vse branim!"

Zraven njega je bil naslikan kmet s plugom in pod njim so bile besede: "Jaz vse hranim!"

Na koncu pa je bil upodobljen še hudič s samokolnico v roki in pod njim velik napis: "Jaz pa vas odnesem vse k vragu, če ne boste storili svoje dolžnosti!"

Slikar nas je hotel s to podobo naučiti, da imajo vsi ljudje na svetu vsak svoje dolžnosti. Vsi se moramo, vsak po svojih močeh truditi v tem življenju. Če pa kdo zanemarija svoje dolžnosti, ta naj bo prepričan, da ga bo na drugem svetu doletela pravična kazen.

Vsakdo je v življenju po svoje zaposlen. Eni, in teh je posebno v taborišču večina, so zaposleni s telesnim delom, drugi z duševnim.

Če hočemo s pridom izrabiti življenje, ki nam ga je naklonil Bog, tedaj moramo skrbno uporabiti ves čas.

Star resničen je pregovor: "Niti večnost ne more nadomestiti izgubljenega časa!"

Na sončni uri v Oxfordu se bere napis: "Pereunt et imputantur. Ure beže in mi bomo dajali od njih odgovor".

Vsako novo jutro nam prinese nove darove, pa tudi nove naloge. Če si včerajšnji dan zamudil, boš zamujeno težko danes popravil. Moder pregovor pravi:

"Izgubljeno blago moreš nadomestiti s pridnostjo in štedljivostjo, izgubljeno znanje z učenjem, izgubljeno zdravje z zdravljenjem, izgubljenega časa pa nikdar več!"

Orison Swett Marden v svoji knjigi "Volja in uspeh" lepo piše o delu in času.

Pravijo, da je čas denar. Je li to res ali ne, ne bomo razpravljali; res pa je, da kakor ni vredno zapravljati denarja za nepotrebne reči, tako je nespametno zapravljati čas brez potrebe. Čas je večnost. kajti v teku tega življenja si človek pripravlja srečno ali nesrečno večnost.

Kadar izgubljam in zapravljamo čas, kvarimo svoj značaj. Z izgubljanjem časa prihajajo tudi slabe navade in nevarnost za greh. Kadar izgubljam čas, izgubljam priložnosti, ki bi jih mogli koristno in uspešno uporabiti in ki se nikoli več ne vrnejo.

Zato pa storimo vse, da nikoli ne bomo izgubljali časa, kajti v času je naša bodočnost.

Fenchen lepo pravi: "Bog daje naenkrat samo eno uro in nam ne da druge, dokler prva ne poteče!"

Delajmo torej dobro, dokler imamo čas. Znano je, da se silno malo naredi dobrega v prostem času. Prav tako je znano, da so ljudje, ki so bili najbolj zaposleni, izvršili največ dobrega.

Za mladega fanta in nedolžno dekle se ni treba bati, dokler opravlja svoje poklicno delo. silno važno pa je vedeti, kje se nahaja po končanem delu, o praznikih in nedeljah. Večina takih, ki so se v življenju izgubili, je slabo preživljalo svoj prosti čas, tisti

pa, ki so ga uporabili dobro in vestno, so se dvignili med resne može in zaslužne žene.

Vsaka minuta časa je kovanje večnosti!

JEZUS KRISTUS IN ŽENA

Odrešilna Kristusova beseda je dvignila iz blata brezčastja tudi poteptani ženski cvet.

Vzrok žalostnega položaja žene v poganskem svetu moramo iskati predvsem v zakonskih zablodah in razvadah poganskega sveta. Kristusovo obnovitveno delo se je začelo prav pri tej korcnini. Zakon je postavil na prvo mesto, povzdignil ga je in posvetil, zakonski zvezi je vrnil edinost, nerazdružljivost in svetost. Pred farizeji je Kristus slovesno izjavil: "Mož bo pustil očeta in mater in se bo združil s svojo ženo in bosta dva eno telo." Človek naj ne loči, kar je Bog združil!" Glejte, veliko krščansko postavo, na kateri stoji zakonska zveza: en sam z eno samo in za vedno!

Tako prestane biti zakonska žena moževa sužnja, dekla njegovih muh, bitje brez spoštovanja, podložno zgolj moževi strasti in surovosti. Nič več ni žena plen moževe premoči. Nasprotno, po Kristusu postane žena moževa družica, prostovoljno se mu je vdala, zato mu je poslušna iz ljubezni, ni več predmet njegove pohote, temveč moža izpopolnjuje, ona je varuhinja domačega ognjišča, svečenica družinskega doma, kraljica malega družinskega kraljestva.

Sv. Pavel, ta verni razlagatelj Kristusovega nauka, razlaga, da je mož glava družine, žena pa ga je dolžna ubogati. "Žene, - tako piše sv. apostol, - naj bodo podložne svojim možem, kakor Gospodu, ker mož je glava žene, kakor je Kristus glava Cerkve. Cerkve je Kristusu podložna, zato naj bodo žene v vsem podložne svojim možem." Pa komaj je apostol naglasil to odvisnost žene, že nadaljuje: "Možje, ljubite svoje žene, kakor je Kristus ljubil Cerkev. Ljubite jih kakor svoja telesa. Vsak izmed Vas naj ljubi svojo ženo, kakor samega sebe in žene, naj spoštujejo može!" Tako je po krščanskem nauku žena sicer podložna možu, toda njena podložnost ni oropana krasu in veljave.

Na mesto tiranije, ki je vladala v poganski družini, stopi v krščanski družini očetova oblast, sveta in častivredna, ki izhaja od samega Boga in je od njega odvisna. Poglavar družine ni več njen trinog, temveč namestnik božji in služabnik božje milosti. Žena - mati pa je angel varuh družine, apostol v družbi, v kateri deluje z besedo, svetlim vzgledom in nežno in sveto ljubeznijo.

V teku stoletij je Cerkev od Kristusa zaupano ji delo nadaljevala in ga vrši še danes. Neprestano je čuječa v obrambi in borbi za ženine pravice in njeno dostojanstvo in čast. Žena zato nikdar ne bo mogla dovolj preblagrovati evangeljske dobrote. Kristusov evangelij je našel ženo v prezčastnem in ponižujočem stanju in jo je tako visoko povzdignil, da jo je postavil na hišni oltar in k njegovemu podnožju prihajajo oče in otroci in polgajo pred njo svoj dar ljubezni in spoštovanja.

V teku stoletij je Cerkev zvesto nadaljevala Kristusovo poslanstvo in se trudila za dostojanstvo žene. Treba je bilo zrušiti predsodke, pregnati zmote, preprečevati številne ovire. Hrabro se je bojevala proti surovi sili za ohranitev ženinih pravic, njene svobode, za edinost in nerazvezljivost ter svetost zakonske zveze. Težak boj je vodila proti strasti za čistost žene, za nedotakljivost zakonske vezi. Omilila in odstranila je surove postave, postavila se je v borbo proti zverinskim preganjalcem Kristusovega nauka in krvavela iz mučeniških ran svojih svetih mučencev, ki so umi-

rali za vzvišen Kristusov nauk, ki je ženi prinesel resnično svobodo.

ZMLJENJE BOŽJIH OTROK

"Prejeli ste duha posinovljenja".

Do Boga moramo imeti otroško razmerje. "Kajti niste prejeli duha suženjstva v strah, ampak prejeli ste duha posinovljenja, v katerem kličemo: "Aba, Oče!" (Rim 8,15). Pogosto radi ponavljamo Oče naš.

"Tako sladko je imenovati Boga Očeta", je govorila sv. Terezija Deteta Jezusa. Ne glejmo v Bogu mrzlega, trdega bitja, ki strogo gleda samo na to, kdaj se bomo pregrešili. Bodimo zaupni do Njega. Posebno v jutranji in večerni molitvi obudimo otroško vdana čustva do Očeta.

Očetova ljubezen.

Ako hočemo spoznati, kako daleč gre Očetova ljubezen, vkljub našim napakam in grehom, prečitajmo priliko o izgubljenem sinu, ki ga oče pričakuje z ljubeznijo. Nasproti mu priteče, ko vidi, da se vrača in mu priredi gostijo. V tej ljubezni je za nas nekaj nerazumljivega, nekaj, kar nas navdaja z občudovanjem, pa tudi z veseljem in radostjo.

Skrivnost svetosti.

"Vedeti, da si otrok božji, in hoteti biti otrok božji, v tem je vsa skrivnost svetosti... Ta otroški duh je značilen za svetnike, ali še bolje: ta duh dela svetnike." Te besede je zapisal arški župnik sv. Janez Vianney. V resnici, svet je tisti, ki je otroško vdan Bogu - Očetu.

Pustimo Očetu, da nas vodi.

Bog ve, kaj dela in kaj dopušča. On ima veličastne načrte za posameznike in narode. Predajmo se mu z vsem zaupanjem in pustimo, da izpelje svoj načrt. Vedno ne razumemo poti, po kateri nas vodi. Vendar storimo, kar zahteva od nas, saj verujemo v njegovo modrost, vsevednost in dobroto. Naša rešitev je samo v tem: da se vsi in vsak posameznik vda njegovi previdnosti. Ako mi je Bog ska-

zal to milost, da sem deležen njegove narave, njegovega božjega življenja, da sem njegov otrok, potem bo storil z menoj vedno samo to, kar je v mojo srečo. Pot, po kateri me pelje Bog, vodi v srečo, čeprav je ta pot tesna, ozka, trnjeva in strma, Srečen ne bom samo takrat, ko bo pot končana in me bo Oče pripeljal do cilja. Že med potjo uživam srečo, že med potjo čutim, kako dober je Oče, ki me vodi po tej poti. To je skrivnost, ki se je ni mogoče naučiti iz knjig, to je lepota, ki je ne opisujejo besede; samo milost božja, ki jo v duši nosiš, zavest božjega otroštva in otroške vdanosti Očetu odkriva neizmerno srečo, ki je svet ne pozna, ker je pogosto združena s križem.

Oče ve, kaj je zame primerno in potrebno. Oče vidi bolj daleč kakor jaz. Jaz vidim sedanost, Oče vidi prihodnost. Jaz vidim telo, Oče vidi tudi dušo.

TEŽKI ČASI ZAHTEVAJO MOČNE LJUDI.

Temu ali onemu bodo naslednje vrstice morda vzbudile od-vratne ali celo sovražne misli. Zakaj? Ker ne govore o vrnitvi do-mov, ampak o drugi še bolj važni stvari: o delu na samem sebi.

Močne ljudi potrebuje današnji čas! Te pa nam morejo dati dnevi resnega dela - dnevi duhovnih vaj!

Duhovne vaje bodo : za :

DEKLETA:	od 3. - 8. marca
ŽENE:	od 10. - 15. marca
FANTE:	od 17. - 22. marca
MOŽE:	od 24. - 29. marca

Vsake duhovne vaje trajajo od ponedeljka zvečer do sobo-te zjutraj; v torek, sredo, četrtek in petek bosta po dva govora - eden zjutraj, drugi zvečer.

SPOZNAVJE SAMEGA SEBE - NAJGLOBLJA MODROST.

Samega sebe dobro spoznati - to je največja modrost. Mar-sikdo pozna brezštevne kraje, premnoge gore, po obrazu brez šte-vila ljudi, a ne pozna samega sebe. Da spoznaš sebe, se je treba zbrati in preišljevati. In ravno duhovne vaje nas najbolje vpelje-jo v spoznanje samega sebe.

NE SMEMO SAMI SEBI PREVEČ ZAUPATI.

Takole pravi Tomaž Kempčan: "Ne smemo sami sebi preveč verjeti, ker pogosto nimamo ne dosti milosti, ne dosti razuma. - Dostikrat tudi ne opazimo, kako slepo je naše srce. - Dostikrat slabo delamo, pa se še slabše izgovarjamo - Včasih nas žene strast, pa mislimo, da je gorečnost. - Dosti hitro čutimo in preišljamo, kaj nam je od drugih trpeti, a kaj drugi zaradi nas trpe, tega ne opazimo."

LUČ NA POTI DOMOV

Večerna zarja je luč na poti v domovino! -

Predem sem pomočil pero v črnilo, da bi napisal to zgodbo, sem se za trenutek ustavil in zagledal v večerno zarjo. - Da, v večerno zarjo! - Tako tiha in slovesna je večerna zarja. Ne spregovori nikoli toliko glasne besede, da bi jo moglo čuti uho, če še tako natančno prisluhne. Duša pa, če je mirna in tiha, zmore prebrati, kar je večerna zarja z žarečimi črkami zapisala na svete stene daljin...

Ljudje, ki nikdar ne najdejo sebe v dolgih urah, pri dnevni luči, najdejo mnogokrat v tisti kratki urici večerne zarje stezo do svoje duše, pot domov. -

Ali si ti bralec, že kdaj doživel sam v sebi, da je večerna zarja božji angel, ki nam ga Oče z nebes pošilja, da nam kot nebeški odposlanec kliče: Tukaj nimate stalnega doma....?

Resnično, večerna zarja je luč na poti domov.

Začel pa sem zgodbo z večerno zarjo zato, ker se v celi tej zgodbi blešči in svetlika nekaj kot večerna zarja. -

Kako blaženo vendar ležiš pred menoj na široko razprostrto moja sladka domača zemlja. Modro kot najjasnejše nebo se svetlikejo tvoja jezera v sončnih daljinah. Brez ovire plava oko po svetlikejoči se daljavi do modrega, dišečega loka, s katerim te obkroža "Češki les", ti moja domovina, dežela modrih jezer in smejočih se vodnih rož.

Polno zelenih bazaltnih hribov, z belimi, tihimi gradovi je tam okoli; o ti stari gradovi! Kot stare, osivele gospe hodijo počasi pravljice in pripovedke po onemelih sobanah gradov na bazaltnih hribih.... Kadar spodaj s srebinim glasom in domotožjem po večnosti zvone zvonovi v rdeče ožarjene večere jesenskih dni, pridejo pripovedke po zdihujočih stopnicah navzdol v poslušenju željne sobice. Tam sede ženice-skupaj pri dolgih mizah in čistijo perje za svatovske postelje domačih hčera. Mirno utriplje rdeča oljnata lučka pred Marijino podobo nad mizo; prav tako mirno je v krogu ženic, ki čistijo perje. - Čuj! - Pripovedujejo. In glej! Pravljice zgubljuje svoje stare bele lase. Mlade dekliške kite ovijajo pomladela čela in kot lepo odgojene gospodične hodijo pravljice preko poslušajočih sobic. Ponosni gospodiči se sprehajajo ob njih. Nosijo meče in bodala in glasno govore gospodovalno besedo.---

Mrki vojskovođe vstajajo v pravljicnih jesenskih urah v sobicah polnih domačnosti. Vojskovođe so nekoč s silnimi zmogoslavnimi koraki hodili po teh krajih. Žižka, Vallenstein in Baner.

Mala srčeca deklic s plavimi kitami začno plašno utripati, ko prisluhnejo pripovedovanju starih ženic na pručkah. In če drugi dan potem spet ženejo svojo gosjo črešo v "Žižkovo global" razpredajo pravljice, ki so jih slišale pri čiščenju perja, naprej. Pa si mislijo: skoro gotovo je tukajle okoli jahal glavar husitov in tamle je grozeče dvignil roko proti Labodji gori.

Mala Lavreta pa otrasa ob pravljicah svojo glavico s plavinimi kitami, ker - mala lutrovska deklica - noče nič vedeti o Mariji.

Da, taka je ta dežela! Polna spominov, na velike šumne dni. Gozdovi tam so lepi kot plesne dvorane. Niti ene suhe, zanemarjene vejice ni na tleh. Nežni potočki valovijo svojo vodico čez pesek, ki se sveti kot zlato. Na njih bregovih, pa skrito, pa tako domače sede dolinski mlini.

(Dalje prihodnjič).